

Publicerad 2013-05-17 00:27 av mögel

Du är inte hela nyårsafton

Det var den här idiotsaken i bröstkorgen,
den som fungerar som gaspedal och som extrabatteri
som sa kör
fast jag bara ville lära mig att stanna i stillaståendet
ett par isblå ögon
fast det var nog skrattet ändå
som fick honom att
stanna kvar
fast jag inte ville,
såklart,
jag sa ju stopp redan
vid ett annat par läppar
som jag sedan var
fastklistrad vid en hel natt
det var en sån där kliché ni vet
vi satt vid havet och jag
är så allergisk mot schetchig romantik
(vår skulle nog ändå
varit den bästa historien
att naaaaw-sucka till
eller?)
men vi satt där i alla fall och jag kunde inte
hålla kvar isen inom mig
några droppar smälte och
beblandade sig med havet under
våra ihopslingrade fötter

men att
sätta igång systemen igen
är läskigt
så jag har slutat leta
och plötsligt är dem överallt

och nu står jag här med
isblå ögon
smittsamma skratt
långa kroppar

å
hur min kropp suktar efter
att trycka sig mot en
och
de där blickarna
som
får mig att känna mig
värd någonting
trots att jag
trots att jag
trots att jag är den jag är
trots att jag blev den jag blev

jag har börjat förlika mig med att
bilden jag ser i spegeln
inte uppfattas för andra
såsom den gör för mig
och jag har börjat lära mig hantera
reaktioner
även om jag inte
förstår dem och därmed kanske inte heller
riktigt respekterar dem

mitt sätt att vara avvisande
uppfattas så
inbjudande
jag har så svårt
för kalla handen
och på tal om kall hand
mina är alltid kalla
det är
en icebreaker
så att säga
flashback
ytterligare en
jag har spelat upp dem enda sen jag kom hem
och jag vill veta vad jag vill
men är samtidigt helt okej med att
jag inte vet vad jag vill

"Så... vad kämpar du för?"

Jag tittade ut mot havet,
det jag ville säga kändes för blottande för ögonkontakt
men det var trots allt han
så jag sa det
"att bli frisk."
jag tror jag sa det
för att
jag litade på honom
och kanske litade jag på honom
för att jag visste
att om han lämnade
skulle jag inte tappa fotfästet,
jag lyckas alltid komma nära
dem jag inte är rädd för att förlora
och
det innebär väl att jag inte är rädd för att
förlora
alls?

heroin
inte längre
inte kickande
inte beroendeframkallande
bara
ett leende
ett inbordes ryck på axlarna
jag har hört det förut
en fördel med att växa upp

och visst längtar jag
att begrava läpparna i hans mun
att tappa andan
att falla handlöst
men
sen går det dagar och
jag är ett sterilt kreatur
jag
känner
inga
svimmningar
jag

känner
inga
hjärteexplosioner
jag är inte
sprängsam
och det förundrar mig för jag
minns kärleken som
fyrverkerier

värmen,
jovisst,
men inte
smällarna
inte färgerna
inte
de höga ljuden och
folkets förundran
men
det sista har jag ju självvalt
valt bort
jag vill inte
ge andra falska förhoppningar
eller
ge mig

eller
ge honom

främst du
jag vill inte
be dig vara hemlig
och
vad skulle jag i så fall
be dig hålla hemligt?
vad har vi
vad är vi
kompisar
älskare
främlingar?
och jag har aldrig känt ett behov av

att känna hela dig
för
du har dina skäl
och jag har mina
men
när jag är med dig känner jag hela mig
men det är
det är när
höjdpunkten är
kramen
efter sexet

och det jag minns mest från den dagen
är när vi påklädda
drack vatten
du kysste mig lutad mot väggen
jag minns just precis
hur du lutade dig fram
så naturligt
och det var det bästa

och
så ska det väl inte vara?

ska?

så borde?

så var det inte förut

och jag vill
och vill inte
i samma tanke
i samma känsla
du är inte problemet
det är jag
och min förmåga att
inte kunna bli
upp över öronen förälskad
i dig

(du är blott
kramen efteråt
du är blott
värmeenergin på nyårsafton
du är blott
en kropp att luta mig mot
du är ett lexikon i Feliciakunskap
jag kan spegla mina känslor
i dina reaktioner
vi var som separerade vid födseln
vi var nog oskiljaktiga i ett annat liv
men är det jag känner
bara kärlek till en bror
eller?)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mögel med Poeter.se id #43494 innehar upphovsrätten